

SEZNAM PŘÍLOH (2)

PŘÍLOHA 1 – Ukázka rozhovoru s pěstounkou

JÁ: Máte pocit, že s vámi jmenované instituce dostatečně spolupracují? Co byste případně změnila? **P:**

Nechci házet všechny do jednoho pytle, ale konkrétně s ospodem ta spolupráce nefungovala. Když jsem popravdě řekla, co řešíme za problémy, tak místo toho, aby nám pomohli, tak se zaměřili na nás a začali nám říkat, že my tu pěstounskou péči děláme špatně, že jí nezvládáme. Měli jsme případové konference každý měsíc, a hlavně tam byl velký problém v komunikaci s naší sociální pracovnící. Došlo to až tak daleko, že nám v jednu chvíli bylo vyhrožováno, že pokud ty problémy dál budou přetrvávat, že nám děti budou odebrány. To je věta, kterou jako rodič po tom všem opravdu slyšet nechcete. Navíc jsme dělali pro děti maximum. Tenkrát jsme i uvažovali, že se přestěhujeme, abychom spadali pod jiný kraj a o děti nepřišli. Změna nastala až minulý rok, kdy jsem napsala veřejnému ochránci ombudsmanovi a ten se naším případem začal zabývat. Sice nakonec napsal, že ospod nepochybil, ale od té doby se jejich přístup k nám konečně změnil. Ta situace už je sama o sobě velmi náročná, takže pokud bych mohla něco změnit, tak bych si opravdu velmi přála, aby tyto instituce viděli, čím vším si pěstouni musí projít a dokázali jim podat pomocnou ruku, a ne házet klacky pod nohy.

JÁ: To muselo být jistě nepříjemné. A co s nějakým nepochopením v okolí, setkala jste se někdy? **P:**

Bohužel se mi několikrát stalo, že když kluci „zlobili“, tak mi pak známí řekli, že jsme si je neměli brát anebo že je máme dokonce vrátit do dětského domova, když jsou takhle problémový. S hodně lidmi jsme se museli přestat kamarádit, protože nepřipadalo v úvahu, že bychom k nim chodili na návštěvu i s klukama. Když už jsme to zkusili, tak to nedopadlo. Na druhou stranu jsme se díky tomu začali scházeli hlavně s pěstouny, protože ti ví, jaký to je, a i nám mnohokrát poradili, jak určitý situace řešit.

JÁ: Rozumím. A ovlivnila nějak pěstounská péče vaše vztahy v rodině?

Moje sestra k nám přestala jezdit, protože jí vadily hyperaktivní děti. Ona sama už měla větší děti a když viděla, jak se třeba Zbyňda vzteká, tak se semnou pohádala a odjela pryč. Nějakou dobu jsme se nenavštěvovaly a pak jsme to i měly nastavený, že jsme se radši o těch problémech nebavily, protože jsem věděla, že ona mě v tomhle nepochopí. Manžela maminka, k té můžeme jezdit jenom pod podmínkou, že budeme kluky

pořádně hlídat, aby nic neprovedli. To se ukázalo, že není možné, takže jsme tam museli přestat jezdit. S manželem jsme se několikrát hádali, protože podle něj jsem byla na Zbyňdu mírná. S dcerou to bylo takový, že mi přišlo, že se od nás v jednu chvíli hodně distancovala.

PŘÍLOHA 2. - Ukázka rozhovoru s pěstounem:

JÁ: Objevily se nějaké problémy, které jste nemohli jako rodina sami vyřešit – prospěch, chování, vztahy se spolužáky, specifické problémy dítěte, vztah s pedagogy?

P: No, určitě chování. Tak Zbynd'a měl problémy, pak vlastně musel opakovat první třídu a stejně nakonec nastoupil do praktický školy. Kevin si myslím, že jako v pohodě. No a David taky vlastně byl v první třídě a pak nastoupil do praktický školy, ten tam má problémy se čtením a se psáním.

JÁ: A jací odborníci vám nebo škole pomáhali řešit případné problémy?

P: Sociálka, psychiatr, psycholog. Do SVP jsme chodili.

JÁ: Mělo to nějaký efekt, pomohlo to?

No jakoby moc ne, problémy byly i tak.

JÁ: Řekl byste, že s s vámi jmenované instituce dostatečně spolupracují? Co byste případně změnil?

Mamka měla problém s ospodem. Ten prostě jede podle tabulek. Chovaj se prostě jako já nevím, jak bych to řekl. Já myslím, že nám nepomáhají, že spíš to je jenom takovej dohledový orgán, v podstatě s ničím nepomůže a jenom plní nějaký předepsaný kritéria státem.

JÁ: Setkal jste se někdy s nepochopením od svého okolí?

Jo, tak hodně lidí se s námi přestalo bavit. Kluci na ně byli moc živí. Ve škole se sice chovají podle nějakých pravidel, ale jinak je to takovej zvěřinec, že prostě se odvážou, hlavně doma.

JÁ: Jak ovlivnila pěstounské péče vaše vztahy v rodině?

No jako takhle já si myslím, že jako nějak to neovlivnilo. Akorát prostě děti jsou živější a některý členové rodiny to nemůžu překousnout no, to je celý.

JÁ: Jaké máte vztahy s biologickou rodinou dětí?

Tak matka je po smrti, otec je v domově pro seniory s tím máme dobrý vztah a se sourozenci se navštěvujeme a taky telefonicky no.

JÁ: Jak se daří v životě a ve škole dětem teď? Zvládáte školní přípravu?

Já si myslím, že dětem se ve škole daří přiměřeně. To že se věnují radši mobilu, než knížkám a pak mají pětky a čtverky, to už je jiná věc.

JÁ: Co vás na pěstounství překvapilo, ať už mile nebo nemile?

Co se týká dětí, tak asi nic. Ale spíš přístup úřadů a státu kterej jako považuju za spíš za negativní.

